

Nr 60.

Av herrar **Gezelius** och **Allard**, om viss ändring av 9 § tredje stycket förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt.

I kungl. förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt föreskrives i 9 § bland annat följande:

»Avser biljett ett flertal tillställningar eller ett flertal personer, beräknas skatten därå såsom för motsvarande antal biljetter för en tillställning eller för en person.»

Denna föreskrift kan i vissa fall medföra konsekvenser, som icke synas stå i överensstämmelse med föreskriftens andemening, vilken måste anses vara, att nöjesskatten beräknas efter den *verkliga* bruttoinkomsten.

Dylika konsekvenser kunna bland annat uppstå genom de former för biljettförsäljning, som förekomma vid utomhustillställningar, vilka fortgå flera dagar i följd å platser, där publiken icke kan beredas skydd mot otjänlig väderlek. Vid sådana tillställningar blir publikfrekvensen nämligen i regel beroende av väderleksförhållandena omedelbart före och under tillställningen; biljettintäkterna bliva under sådana förhållanden synnerligen oberäkneliga och kunna i ogynnsamma fall helt utebli. För att i möjligaste mån förebygga dylika ekonomiska bakslag använda sig arrangörerna ofta nog av försäljning i förväg av s. k. seriebiljetter. Prissättningen å sådana biljetter måste emellertid för att stimulera till förköp ske genom tillämpning av ett mot ändamålet svarande rabattsystem; prissättningen blir sålunda helt avvikande från den, som tillämpas vid förköp till för publiken särskilt lockande teater- eller biografföreställningar, för vilka förköpspriset i regel är högre än ordinarie biljettpriset. Enligt förordningen skall emellertid även å dylika seriebiljetter nöjesskatten beräknas efter sammanlagda beloppet av ordinarie biljett till varje del av den tillställning, varom här är fråga; arrangören får sålunda betala nöjesskatt beräknat å ett belopp, som kan vara väsentligt högre än det han i verkligheten uppburit. Så tillämpas också ifrågavarande bestämmelse.

Enär systemet med förköp av seriebiljetter med nedsatta priser ofta kommer till användning vid idrottstävlingar, som fortgå under flera dagar, torde ovan påtalade konsekvenser av förordningens bestämmelser lämpligen kunna belysas av ett från den frivilliga idrottsrörelsen hämtat exempel.

Svenska simförbundets mästerskapstävlingar sommaren 1946 fortgingo under 3 dagar med en försöksomgång varje förmiddag och en finalomgång varje eftermiddag. Till var och en av dessa 6 omgångar kunde lösas inträdesbiljett, vilken för försöksomgång var fastställd till kr. 1: — och för

finalomgång till kr. 2:50, eller för samtliga omgångar sammanlagt kr. 10:50. För att av ovan angivna skäl stimulera till förköp såldes emellertid även seriebiljetter å kr. 6:—, varje seriebiljett berättigande till inträde vid samtliga omgångar.

För varje försåld seriebiljett nödgades tävlingsarrangören i överensstämmelse med förordningens bestämmelse erlægga nöjesskatt med 20 % av kr. 10:50, d. v. s. kr. 2:25, i stället för vad som borde varit rimligare, nämligen 20 % av kr. 6:—, d. v. s. kr. 1:20.

Under förarbetena till 1940 års nöjesskatteförordning uppmärksammades förenämnda oegentlighet. I remissyttrande över det förslag, som låg till grund för 1940 års förordning, anmärkte sålunda drätselkammaren i Malmö, att nu ifrågavarande bestämmelse, som upptagits i förslaget 6 § 3 st., »borde kompletteras med ett stadgande rörande vad som är att anse som ordinarie pris vid de fall, då — såsom på senare tid förekommit bl. a. vid större motortävlingar — biljetter vid förköp erhållits till lägre pris än vid inköp omedelbart före tillställningen». Vederbörande departementschef fann emellertid några särskilda stadganden till förebyggande av här påpekad olägenhet icke erforderliga med hänsyn till att i yttrandet beskrivet tillvägagångssätt »endast torde förekomma i enstaka fall».

Detta departementschefens antagande är emellertid icke riktigt, ty det förekommer visserligen icke i många, men dock i åtskilliga fall. Även om emellertid antagandet varit riktigt, framstår det såsom angeläget att nu påtalade orättvisa i beskattningen undanröjes.

Av 1944 års nöjesskatteutrednings PM den 10 februari 1945 framgår, att grundregeln för uttagande av nöjesskatt är den, att nöjesskatten skall utgå med viss procent av »de för tillträde till nöjestillställning erlagda avgifternas sammanlagda belopp».

Förut anmärkta oegentlighet uti stadgandet i 9 § 3 st. första meningen gällande nöjesskatteförordning synes kunna undanröjas, om stadgandet erhåller följande avfattning:

»Avser biljett ett flertal tillställningar beräknas skatt därå efter det sammanlagt erlagda beloppet, och avser biljett ett flertal personer beräknas skatt såsom för motsvarande antal biljetter för en person.»

Med stöd av det anförda hemställa vi om här förut angiven ändring i motionens syfte av bestämmelsen uti 9 § 3 st. i nu gällande nöjesskatteförordning.

Stockholm den 19 januari 1948.

Birger Gezelius.

Henry Allard.